

Sygn. akt IV Ka 538/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Marcelina Żoch

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r.

sprawy **P. B.**

syna M. i I. z domu B.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.,

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 14 czerwca 2017 r. sygnatura akt II K 702/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu IV dyspozycji tego wyroku

2. w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I i II dyspozycji, uznaje go za winnego tego , że w dniu 22 kwietnia 2016 w W. działając wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą, stosując przemoc wobec P. M. poprzez uderzanie go pięściami po twarzy i całym ciele i kopanie w klatkę piersiową, powodując w ten sposób u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci krwiaka i obrzęku powiek oczodołu lewego , złamania kości dna oczodołu, wylewów krwawych podspojówkowych oka lewego i objawów wstrząśnienia siatkówki, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, a także grożąc zamachem na życie, usiłował dokonać kradzieży kwoty 500 zł i telefonu komórkowego na szkodę pokrzywdzonego P. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął , to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk z zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1kk w zw. z art. 280 § 1kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. w pkt. V dyspozycji wyroku eliminuje wyraz „łącznej”

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 538/17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko P. B. oskarżając go o to, że:

1. w dniu 22 kwietnia 2016 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z drugim mężczyzną o nieustalonej tożsamości stosował wobec P. M. przemoc polegającą na uderzaniu po całym ciele, powodując obrażenia w postaci złamania dna oczodołu, które naruszyły czynności narządów ciała u w/w na czas przekraczający dni siedem w celu zmuszenia go do zwrotu wierzytelności czym działał na szkodę pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 191§2 kk i art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

2. w dniu 2 czerwca 2016 roku w W. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany o wadze 0,12 grama netto

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2017 roku (sygnatura akt II K 702/16) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. P. B. uznał za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2016 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą, stosując przemoc wobec P. M. poprzez uderzanie go pięściami po twarzy i całym ciele i kopanie w klatkę piersiową, powodując w ten sposób u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci krwiaka i obrzęku powiek oczodołu lewego, złamania kości dna oczodołu, wylewów krwawych podspojówkowych oka lewego i objawów wstrząśnienia siatkówki, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, usiłował dokonać kradzieży kwoty 500 zł i telefonu komórkowego na szkodę pokrzywdzonego P. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, tj. występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. P. B. uznał za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2016 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie, usiłował doprowadzić pokrzywdzonego P. M. do rozporządzenia jego mieniem w kwocie 500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, tj. występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk i za to na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 282 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii umorzył postępowanie o czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

IV. na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk połączył oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II dyspozycji wyroku i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania od 2 czerwca 2016r. godz. 09.45 do 3 czerwca 2016r. godz. 13.25;

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci środka odurzającego w postaci woreczka foliowego z zawartością suszu roślinnego marihuany o wadze 0,1 grama netto, zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu pod poz. (...) przechowywanego w KWP we W.;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 826,56 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego P. B., zaskarżając wyrok w części odnośnie punktów I i II, w zakresie orzeczenia o winie, zarzucając:

1) obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 17§1 pkt 9 kpk, polegającą na przekroczeniu granic oskarżenia, poprzez zakwalifikowanie czynu zarzucanego oskarżonemu jako zupełnie innego przestępstwa, w dodatku zagrożonego surowiej, niż pierwotna kwalifikacja,

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 4 kpk, art. 5 kpk i art. 7 kpk, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu występków,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wyrażający się w przyjęciu, że współsprawca dokonał wymuszenia rozbójniczego za wiedzą i zgodą oskarżonego

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów odnoszących się do historii choroby oskarżonego, na okoliczność wykazania spadku masy ciała oskarżonego w dacie wydania dokumentów oraz wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Ponadto z uwagi na to, że obrona została udzielona oskarżonemu z urzędu i nie została opłacona ani w całości ani w części, obrońca oskarżonego wniósł o zasądzenie jej kosztów od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. według norm przepisanych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony P. B. zaskarżając wyrok w części w zakresie punktów I i II i wniósł o uniewinnienie, gdyż nie zgadza się z wyrokiem.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego poparł wniesione apelacje i wnioski w nich zawarte.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, ewentualnie wniósł o wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności po przyjęciu, że czyny z pkt I i II stanowią jeden czyn kwalifikowany kumulatywnie.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna wydanego orzeczenia zainicjowana wywiedzionymi w sprawie apelacjami odniosła ten skutek, iż konieczna stała się zmiana zaskarżonego orzeczenia.

Na początku poczynionych w sprawie rozważań zwrócić należy uwagę, iż jak wskazuje się skarga uprawnionego oskarżyciela lub innego uprawnionego podmiotu określa ramy postępowania sądowego. Wyjście poza te ramy oznacza orzekanie w zakresie, co do którego nie złożono skargi. Dotyczy to wszystkich rodzajów skarg zasadniczych, jak i etapowych oraz incydentalnych. W przypadku skarg etapowych ustawa pozwala jednak - w określonych wypadkach - na wyjście poza granice skargi (art. 433 § 1 i art. 536 KPK). Akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza, nie tylko inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy, co ściśle łączy się z problematyką **tożsamości czynu** zarzucanego i przypisanego sprawcy. Ram tych nie wyznacza jednak przyjęty w akcie oskarżenia opis czynu zarzucanego oskarżonemu ani też wskazana tam kwalifikacja prawna. Granice oskarżenia wyznacza bowiem zdarzenie historyczne, na którym zasadza się oskarżenie. Istotna jest zatem tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami tego zdarzenia (zob. post. SN z 19.10.2010 r., III KK 97/10, OSNKW 2011, Nr 6, poz. 50; wyr. SN z 7.4.2009 r., II KK 329/07, OSNwSK 2009, Nr 1, poz. 880). Zbieżny pogląd wyrażany jest w orzecznictwie sądów apelacyjnych,

gdzie przyjmuje się, że granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, dopóki w miejsce czynu zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia historycznego, można przypisać oskarżonemu czyn, nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka (zob. post. SA w Katowicach z 29.10.2008 r., II AKz 777/08, KZS 2009, Nr 1, poz. 85). Granice procesu zakreśla **zdarzenie faktyczne**, które oskarżyciel opisał w akcie oskarżenia w formie zarzutu, podając także naruszony, jego zdaniem, przepis ustawy karnej. Sąd nie jest jednak związany ani samym opisem, ani też kwalifikacją prawną tego czynu wskazaną przez oskarżyciela, wiąże go natomiast czyn, jako zdarzenie faktyczne i tegoż granic przekroczyć już nie może (zob. wyr. SA w Katowicach z 20.4.2006 r., II AKa 115/06, KZS 2006, Nr 11, poz. 84; wyr. SN z 21.9.2006 r., V KK 10/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1785; wyr. SN z 30.10.2012 r., II KK 9/12, KZS 2013, Nr 1, poz. 20). Pojęcie **zdarzenia faktycznego** wyznaczają takie elementy, jak identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość określenia jego miejsca i czasu, ale także zachowanie choćby części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego, które powinny się ze sobą pokrywać, mając jakiś wspólny obszar wyznaczony znamionami tych czynów. O jedności czynu, jako jednego impulsu woli, świadczy ponadto jedność zamiaru sprawców przestępstwa, choćby rozwój wypadków w trakcie zajścia, zdarzenie to dzielił na kilka zajęć z pozoru odrębnych (zob. post. SA w Katowicach z 29.10.2008 r., II AKz 777/08, KZS 2009, Nr 1, poz. 85). Pomiędzy czynem zarzucanym i przypisanym musi zachodzić tożsamość, co ma kluczowe znaczenie w procesie karnym, albowiem sąd nie może wyjść poza granice oskarżenia, gdyż inicjatywa ścigania należy do oskarżyciela i tylko oskarżyciel zakreśla ramy oskarżenia. Podstawowym kryterium dla tożsamości czynu jest **tożsamość zdarzenia faktycznego**. Dla respektowania zasady tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego niezbędne jest tylko zachowanie niezmienności co do podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a w razie nawet innych ustaleń co do czasu i miejsca czynu, także tożsamości osoby pokrzywdzonej (zob. post. SN z 11.12.2006 r., II KK 304/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2403). Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w akcie oskarżenia ustaleń faktycznych, co do tego samego zdarzenia w zakresie np. daty, czy okresu popełnienia czynu (zob. post. SN z 21.8.2012 r., III KK 217/12, Biul. PK 2012, Nr 9, poz. 7; wyr. SN z 4.1.2006 r., IV KK 376/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 35; wyr. SN z 22.4.1986 r., IV KR 129/86, OSNPG 1986, Nr 12, poz. 167; wyr. SN z 11.5.1984 r., Rw 262/84, OSNKW 1985, Nr 1-2, poz. 10), ilości i wartości przedmiotu przestępstwa (wyr. SN z 17.11.1972 r., II KR 162/72, OSNKW 1973, Nr 4, poz. 46), okoliczności mającej decydować o surowszej kwalifikacji prawnej (zob. wyr. SN z 17.7.1973 r., V KRN 264/73, OSNKW 1973, Nr 12, poz. 163), zachowania i sposobu działania poszczególnych sprawców (wyr. SN z 23.9.1994 r., II KRN 173/94, OSNKW 1995, Nr 1-2, poz. 9), powiązania czynności sprawczej przestępstwa skarbowego popełnionego przez zaniechanie z innymi obowiązkami oskarżonego, niż wskazane w czynie zarzucanym (post. SN z 5.2.2002 r., V KKN 473/99, OSNKW 2002, Nr 5-6, poz. 34). Dokonanie przez sąd modyfikacji opisu zarzucanego czynu przez doprecyzowanie czynności wykonawczych przestępstwa w sposób odpowiadający jego kwalifikacji nie stanowi wyjścia poza granice wniesionej skargi uprawnionego oskarżyciela (wyr. SN z 22.6.2006 r., IV KK 114/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1268). O wyjściu poza ramy oskarżenia nie może być mowy, gdy sąd ustali na rozprawie, że będące przedmiotem osądu zdarzenia rozegrały się w innym okresie, niż przyjmował to akt oskarżenia, że rola oskarżonego w zdarzeniu podlega innej ocenie prawnej od tej, którą proponował oskarżyciel, i że zarzucane oskarżonemu czyny stanowią jedno przestępstwo (wyr. SN z 12.1.2006 r., II KK 96/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 132) (por. Kodeks postępowania karnego. Komentarz red. prof. dr hab. Jerzy Skorupka. System Informacji Prawnej Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, iż sąd rejonowy uznając, iż oskarżony P. B. dopuścił się popełnienia, obok czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk również przestępstwa z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk przekroczył granice jakie wynikają z treści skargi wniesionej przez oskarżyciela publicznego. Rozpatrując apelacje odnotowania wymaga, iż zaistniałe zdarzenie jakie miało miejsce w dniu 22 kwietnia 2016 roku z udziałem oskarżonego P. B. przebiegało w kilku etapach. Początkowo, kiedy pokrzywdzony P. M. po wyjściu ze sklepu wsiadał do samochodu, podeszło do niego dwóch mężczyzn – oskarżony oraz drugi nieustalony mężczyzna, który uderzył w tył pojazdu pokrzywdzonego i kazał mu wysiadać, a kiedy pokrzywdzony odwrócił się w jego stronę osoba ta stała już przy nim i zadała mu cios pięścią w lewe oko na tyle mocno, iż pokrzywdzonego odrzuciło na około metr. W tym czasie oskarżony krzyczał do P. M. „dawaj telefon, dawaj pieniądze 500 zł, dawaj moje pieniądze”, pokrzywdzony zaczął pytać o co chodzi i wtedy nieustalony mężczyzna zaczął zadawać mu kolejne ciosy w twarz pięścią a po chwili dołączył oskarżony i obaj

napastnicy na przemian zadawali mu uderzenia pięściami i nogami, a gdy pokrzywdzony przewrócił się na ziemię wówczas oskarżony co najmniej dwukrotnie kopnął go w klatkę piersiową. Obaj napastnicy przez cały czas mówili do P. M. aby oddał pieniądze i telefon, a drugi z mężczyzn wkładał wymienionemu rękę do kieszeni mówiąc aby oddał telefon, ale nie udało mu się go wyciągnąć. Następnie w kolejnym etapie, fazie zajścia - już po tym kiedy ze sklepu wyszła ekspedientka i zaczęła krzyczeć aby napastnicy dali spokój pokrzywdzonemu, a oskarżony P. B. wraz z drugim mężczyzną uciekli do samochodu - drugi z napastników wypowiedział wobec pokrzywdzonego P. M. groźbę zamachu na życie wymienionego i dalej domagał się pieniędzy. Kierowane wobec pokrzywdzonego w czasie tego zajścia żądanie wydania telefonu niewątpliwie nie korespondowało z wezwaniem do zwrotu 500 zł i nie wskazywało na zamiar wymuszenia zwrotu wierzytelności, która wówczas nie istniała, użyta wobec wymienionego pokrzywdzonego przemoc a następnie i groźba zamachu na życie pokrzywdzonego P. M. była środkiem do zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy należących do pokrzywdzonego, których jednakże w czasie tegoż zajścia nie udało się napastnikom P. M. odebrać. W przedmiotowej sprawie nie znajdują uzasadnienia wyrażane przez skarżącego zapatrywania jakoby zachowanie współsprawcy należało potraktować jako eksces, kwestionującego ponadto stanowisko aby podjęte wówczas wobec pokrzywdzonego działania odbywały się za zgodą i wiedza oskarżonego P. B.. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż oskarżony brał bezpośredni udział w zdarzeniu i aktywnie współpracował z drugim ze sprawców, mając świadomość – wiedząc o stosowaniu przez niego przemocy wobec pokrzywdzonego. Odnotowania w tym miejscu wymaga, iż oskarżony P. B. skierował do pokrzywdzonego żądanie wydania pieniędzy i telefonu już po tym kiedy - jak wskazano powyżej - P. M. został uderzony pięścią w lewe oko przez drugiego z napastników, sam zaś oskarżony w żaden sposób nie tylko że nie okazał, iż nie akceptuje takiego zachowania tej osoby, nie podjął jakichkolwiek działań mających na celu powstrzymanie drugiego ze sprawców od stosowania przemocy, lecz co należy zaznaczyć w dalszej części zaistniałego zdarzenia, kiedy nieustalony mężczyzna – drugi z napastników, zaczął zadawać kolejne uderzenia pokrzywdzonemu wówczas po chwili dołączył również sam oskarżony i obaj na przemian zadawali P. M. uderzenia pięściami i nogami. Zaakcentowania przy tym także wymaga, iż obaj napastnicy mówili pokrzywdzonemu aby oddał telefon i pieniądze. Zachowanie się oskarżonego P. B. w czasie tego zdarzenia wskazuje, iż wymieniony utożsamiał się z zachowaniem drugiego napastnika. Zasadnym pozostaje zatem przyjęcie, że działanie oskarżonego P. B. miało charakter działania wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą. Warto w tym miejscu przywołać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 25 listopada 2015r. w którym zawarto wskazanie, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych utrwalony jest pogląd, iż dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy z współdziałających w ramach porozumienia realizował własnoręcznie czasownikowe znamię czynności wykonawczej; wystarczy, że swoim zachowaniem, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem, zapewnia lub ułatwia realizację uzgodnionego w ramach porozumienia wspólnego przestępczego zamachu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 listopada 2015 roku III KK 159/15), zauważyć również należy, iż w wyroku z dnia 9 stycznia 2014 roku Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał, iż warunkiem sine qua non współsprawstwa jest istnienie porozumienia, ale ono wcale nie musi nastąpić przed czynem zabronionym. Wystarczające jest gdy dochodzi do porozumienia w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym forma tego porozumienia jest dowolna, może więc to nastąpić także per facta concludentia. Zgodnie z brzmieniem art. 18 § 1 KK zdanie drugie współsprawstwo polega na wykonaniu czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną lub innymi osobami. Istota współsprawstwa zasadza się na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało realizowane przez innych współdziałających, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam "wykonał" czyn zabroniony. Nie ma przy tym wymogu by każdy ze sprawców realizował wszystkie znamion czynu zabronionego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 stycznia 2014 roku II AKa 477/13).

Relacja przedstawiona przez P. M. w której wskazał, iż był bity przez dwóch mężczyzn najpierw przez jednego a potem przez obu napastników koreluje z wypowiedziami świadka zdarzenia A. D.. Przedstawiona relacja co do udziału w zdarzeniu dwóch napastników zbieżna jest z zeznaniami złożonymi w toku prowadzonego w sprawie postępowania przygotowawczego przez T. P. a którym sąd rejonowy trafnie przyznał walor wiarygodności. Analizując i poddając ocenie spełniającej wymogi art. 7 kpk, zeznania P. M., tak jak i inne zgromadzone dowody, sąd rejonowy dostrzegł, iż wymieniony składając zeznania na rozprawie głównej pewnych szczegółowych okoliczności zaistniałego zdarzenia już nie pamiętał dokładnie, za zasadne uznać należy jednakowoż stanowisko, iż powyższe nie deprecjonuje zeznań

złożonych przez pokrzywdzonego P. M., zeznania te pozostawały konsekwentne co do istoty. Zaakcentować przy tym należy, iż pierwsze przesłuchanie P. M. w charakterze świadka w sprawie niniejszej miało miejsce w krótkim czasie od samego zdarzenia. Przedstawiona przez oskarżonego (kwestionującego swój udział w zaistniałym zajściu) linia obrony została zweryfikowana w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody. Zasadnym pozostaje w tym miejscu zauważyć, iż P. M. rozpoznał P. B. jako jednego z napastników, brak jest zaś podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań złożonych przez pokrzywdzonego jak i prawidłowość dokonanego przez wymienionego rozpoznania osoby oskarżonego jako jednego z napastników, którzy brali udział w zdarzeniu z dnia 22 kwietnia 2016 roku, nadmienić także należy, iż w czasie tego zdarzenia świadek A. D. (1)zrobiła zdjęcie samochodu, którym przyjechał oskarżony oraz drugi z napastników, a jak ustalono pojazdem tym był samochód marki M. o nr rej. (...), którego właścicielem był P. D., natomiast użytkownikiem tego pojazdu była jego córka P.D. (1), konkubina oskarżonego. Zauważenia dodatkowo wymaga, iż analiza zaistniałego zdarzenia związanego z osobą pokrzywdzonego z dnia 22 kwietnia 2016 roku dowodzi, iż jakkolwiek skierowana wobec P. M. groźba zamachu na życie wymienionego została wypowiedziana już wtedy gdy oskarżony P. B. wraz z drugim napastnikiem uciekli do samochodu, w drugim etapie zaistniałego zajścia, to jednakże zachowanie oskarżonego w czasie tego całego zdarzenia wypełniało znamiona przestępstwa z art. 13 §1 kk w zw. z art. 280§1 kk. Zwrócić należy uwagę na jedność miejsca a także uczestniczących w tym zdarzeniu osób oraz jedność zamiaru sprawców przestępstwa. Z dowodów sprawy niniejszej wynika, iż oskarżony P. B. podejmując takie działania wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą stosując przemoc wobec P. M. oraz kierując wobec tego pokrzywdzonego groźbą zamachu na życie wymienionego dążyli do przywłaszczenia rzeczy oraz pieniędzy (cały czas tej samej kwoty) należących do P. M. - taki był cel podjętych wobec wymienionego w czasie tego zdarzenia działań - których to przedmiotów jednak w czasie zdarzenia nie udało się napastnikom P. M. odebrać.

Z tych też wszystkich względów konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

1. uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu IV dyspozycji tego wyroku
2. w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II dyspozycji, uznano go za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2016 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą stosując przemoc wobec P. M. poprzez uderzanie go pięściami po twarzy i całym ciele i kopanie w klatkę piersiową, powodując w ten sposób u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci krwiaka i obrzęku powiek oczodołu lewego, złamania kości dna oczodołu, wylewów krwawych podspojówkowych oka lewego i objawów wstrząśnienia siatkówki, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, a także grożąc zamachem na życie, usiłował dokonać kradzieży kwoty 500 zł i telefonu komórkowego na szkodę pokrzywdzonego P. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, tj. popełnienia występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

w pkt V dyspozycji wyroku wyeliminowano wyraz „łącznej”, w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r. (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.